

NARCÍS BONET

TRÍPTIC DE SINERA

PER A FLAUTA, SOPRANO “*AD LIBITUM*” I ORQUESTRA DE CORDA

Tríptic de Sinera

Per a flauta, soprano “*ad libitum*” i orquestra de corda.

Partitura de butxaca

© Narcís Bonet

© Drets cedits a: DINSIC Publicacions Musicals, S.L.
Santa Anna 10, Entl. 3a - 08002 Barcelona
<http://www.dinsic.es> - e-mail: dinsic@dinsic.com

Il·lustració coberta: Hélène Giraudier

Maquetació: DINSIC GRÀFIC

1a edició: gener 2008

Imprès a BALMES

Av. Barcelona, 260, Pol. Industrial El Plà
08750 - Molins de Rei (Barcelona)

Dipòsit legal: B-8803-08
ISMN: 979-0-69210-512-1

AMB L'AJUT DE L'INSTITUT CATALÀ DE LES INDÚSTRIES CULTURALS - GENERALITAT DE CATALUNYA

La reproducció total o parcial d'aquesta obra per qualsevol procediment, començant-hi la reprografia i el tractament informàtic, com també la distribució d'exemplars mitjançant lloguer i préstec, resten rigorosament prohibides sense l'autorització escrita de l'editor o entitat autoritzada, i estaran sotmeses a les sancions establertes per la llei.

Material de lloguer (partitura general i partitels):

DINSIC Distribucions Musicals, S.L.
Santa Anna 10 Entl. 3a - 08002
tel. 34 93 318 06 05 - fax 34 93 412 05 01
e-mail: dinsic@dinsic.com - <http://www.dinsic.cat>
<http://www.dinsic.com> - <http://www.dinsic.es>

TRIPTIC DE SINERA

Aquesta obra, comanda de l'Associació Catalana de Compositors, estrenada l'any 1996 a Barcelona, és un triple homenatge: a J.S.Bach (per l'evocació de la Suite en si menor per a flauta i orquestra, en el seu primer moviment); a Salvador Espriu (pel títol general de l'obra, els seus subtítols i el poema que il·lustra el tercer moviment), i a Antoni Vila-Arrufat (per a qui vaig compondre "He mirat aquesta terra", en commemoració del Centenari del seu naixement).

Joan Vila-Grau, fill de Vila-Arrufat, m'havia indicat la preferència del seu pare per aquest emotiu poema d'Espriu, i, tot d'una, vaig imaginar la seva transposició musical, com un coral cantat amb la veu de soprano, amb un fons d'acompanyament d'orgue i un contrapunt solista a càrrec de la flauta. El sentit de la frase "He mirat aquesta terra", que Espriu repeteix a cada estrofa, em donà la idea de recitar-la, enlloc d'entonar-la, i de fer-la repetir pel públic, com els fidels que responen en les lletanies.

En l'incomparable marc de l'esglesiola romànica de Sant Sebastià de Montmajor (admirablement decorada per les pintures al fresc de Vila-Arrufat) on estrenàrem la versió original, amb la meua esposa Hélène, el meu gendre Peter i jo mateix a l'orgue, els versos de Salvador Espriu adquiriren una extraordinària dimensió de pregària col·lectiva per la nostra terra, que voldria poder fer reviure en cada audició! Existeix, tanmateix, una versió sense la veu de soprano (que assumeix l'orquestra) i, per tant, sense el text.

*Quan la llum pujada des del fons del mar
a llevant comença just a tremolar,
he mirat aquesta terra,
he mirat aquesta terra.*

*Quan per la muntanya que tanca el ponent
el falco s'enduia la claror del cel,
he mirat aquesta terra,
he mirat aquesta terra.*

*Quan la pluja porta l'olor de la pols
de les fulles aspres dels llunyans alocs,
he mirat aquesta terra,
he mirat aquesta terra.*

*Quan el vent es parla en la solitud
dels meus morts que riuen d'estar sempre junts,
he mirat aquesta terra,
he mirat aquesta terra.*

Salvador Espriu

TRIPTYCH OF SINERA

This work, commissioned by the Catalan Association of Composers, debuted in 1996 in Barcelona, and is a triple homage: to J.S.Bach (in the evoking of the Suite in B minor for the flute and orchestra, in its first movement); to Salvador Espriu (in the general title of the work, its subtitles, and the poem that illustrates the third movement), and to Antoni Vila-Arrufat (for whom I composed "I have looked at this land," in commemoration of the Centennial of his birth).

Joan Vila-Grau, Vila-Arrufat's son, had told me that his father particularly favoured this emotive poem by Espriu, and suddenly I imagined it set to music, as a chorale sung with a soprano voice, accompanied by an organ and a counterpoint soloist on the flute. The meaning of the phrase "I have looked at this land," which Espriu repeats in each verse, gave me the idea of reciting it instead of singing it, and of making the audience repeat it, like the faithful who answer back in litanies.

In the incomparable setting of the Romanesque church of Sant Sebastià de Montmajor (admirably decorated with frescoes by Vila-Arrufat) where the original version debuted, with my wife Héléne, my son-in-law Peter, and myself playing the organ, Salvador Espriu's verses took on the extraordinary dimension of a collective prayer for our land, which I would like to be able to recreate each time it is heard! There is also a version without the soprano voice (which is taken over by the orchestra) and, therefore, without the text.

*When the dawn ascends from the sea's horizon
trembling as it appears,
I looked upon this land,
I looked upon this land.*

*In the mountains where the day ends,
and the falcon carries away the dwindling light,
I looked upon this land,
I looked upon this land.*

*When the rain brings with it
the scent of the crumpled fallen aloe leaves from faraway,
I looked upon this land,
I looked upon this land.*

*When the winds speak to each other in the silence
like the voices of the deceased who came before us,
ever fulfilled to be joined together again,
I looked upon this land,
I looked upon this land*

Salvador Espriu

per a flauta, soprano ad libitum i orquestra de corda

I. Quan la llum...

Maestoso ($\text{♩} = 63 - 66$)

I. Quasi la Nona

Flauto
Violino I
Violino II
Viola
Violoncello
Contrabbasso

f
f
f
f
f
f

f sempre
f sempre
f sempre
f sempre
f sempre
f sempre

f
f
f
f
f
f

mp espressivo
p
p
p
p
p

mp

16

p

poco cresc.

poco cresc.

poco cresc.

poco cresc.

21

mf

mp

dim.

dim.

26

p

mp

cresc. poco a poco

cresc. poco a poco

cresc. poco a poco

cresc. poco a poco

Transcripció fonètica del text

Phonetic transcription

Quan la llum pujada des del fons del mar
 [kwan lə lùm puʒaðə ðez dəl fɒnz dəl mɑr]
 a llevant comença just a tremolar,
 [ə ˈlæβən kumənsə ʒʊst ə trəmʊlə/]
 he mirat aquesta terra,
 [e mirət əkestə tɛrə/]
 he mirat aquesta terra.
 [e mirət əkestə tɛrə/]

Quan per la muntanya que tanca el ponent
 [kwam pər lə muntáɲə kə táɲkəl punén]
 el falcó s'enduia la claror del cel,
 [əl fəlkò səndujə lə kləro dəl sɛl/]
 he mirat aquesta terra,
 [e mirət əkestə tɛrə/]
 he mirat aquesta terra.
 [e mirət əkestə tɛrə/]

Quan la pluja porta l'olor de la pols
 [kwuan lə plʊʒə pɔrtə lulò ðə lə pólz]
 de les fulles aspres del llunyans alocs,
 [də ləs fuˈlɛz əsprəs dɛlz lʊpànz əlòks/]
 he mirat aquesta terra,
 [e mirət əkestə tɛrə/]
 he mirat aquesta terra.
 [e mirət əkestə tɛrə/]

Quan el vent es parla en la solitud
 [kwan əl bèn əs pàrlən lə sulitúd]
 dels meus morts que riuen d'estar sempre junts,
 [dəls mews mɔrts kə riwən dəstə səmpɾə ʒúnz/]
 he mirat aquesta terra,
 [e mirət əkestə tɛrə/]
 he mirat aquesta terra.
 [e mirət əkestə tɛrə/]